

Bd. N° 94.

D'JANNY

oder

Wann d'Geldgier ze gro'ss

Kome'de'steck mat Gesank
an zwe'n Akten

vum

JOSY BANTZ

Musék vum Albert GLESENER

All Rechter virbehalen.

Letzebûrg - 1924.

Drock a Verlag vum P. Worré-Mertens.

D'Janny

oder

Wann d'Geldgier ze gro'ss

Kome'de'steck mat Gesank

an zwe'n Akten

vum

JOSY BANTZ

Musék vum Albert GLESENER.

— 1924 —

Drock a Verlag vum P. WORRÉ-MERTENS

Letzeburg.

Perso'nen:

De Néckel, e Bauer.

D'Gre't, seng Fra.

De Pir, hire Jong.

D'Janny, dem Pir seng Fra.

De Juppès, Kniécht beim Nékel.

E Scho'lméschter.

D'Stéck dre't sech zo' an engem Bauerenduerf am E'slék, de' Seit Ettelbréck. — Den e'schten Akt 'so' em den Owend, den zwêten, zwe'n 'Dég me' spe't am Muergen.

All Rechter virbehalen.

D'Stéck därf nömme mat schrefflecher Erläbnès vum Verlag gespillt gin. D'Rollenôfschreiwèn ass strèngstens verbueden. All Uirôen sin ze richten un de Verlâg P. Worré-Mertens, Letzeburg.

I. Akt.

D'Bün stëllt eng Bauerestuff duer. An der Mett en Desch an e puer Still. Op der Seit vum Desch eng Bänk. Am Hannergrond un der Mauer eng almo'desch Wandauer. Rèchts fe'ert eng Dir an d'Kichen, lénks e Niéwenagang.

1. Optrett.

De Néckel an de Juppès.

Néckel: (setzt op engem Stull um Desch gesteipt. Vun Zeit zu Zeit ressellt en de Kapp. Iwerdém kent de Juppès eran. E geseit de Néckel, lâcht hémlech.)

Juppès: (zo'm Publikum:) Tjeft! — 't mëngt è bal hei hätt schon erem en Donnerwiéder ageschlön! — Seng Al wärt wuel erem këng gutt Nuecht gehat hun! —

Néckel: (kuckt op) Ah — du bass et, Juppès! — Wat hâs du elo gesot — ech hun dech net verstanen. —

Juppès: Oh! et dêt mir léd fir iech et ze soen; mä, fir dass dir et wesst, ech gi fort! Fir wat, dat wesst dir jo grad eso' gutt ass we' ech.

Néckel: Du wells fort? Bleif hei — (Juppès wénkt nèn) bleif, sôn ech dir. Mat der Zeit wèrd de' Roserei sech schon erem léen, du muss onst Gre't kënnen.' Mat mir ass et och eso', eso'guer nach schlemmer. De ganzen Dag werft et mir vir, ech ge'f dem Janny seng Partj halen. Kommen ech hiin emol net se'er genug aus dem Wé, da jeizt et — ze' dech — ale Grêf, du stês do, we' wann d'Hénger

dir d'Bro't geholl hätten; an honnertmol des Dag muss ech he'eren: du Dabo, du Efalt, du Klatzkapp, an dèrs nach e Sellegen. Ech wëss dacks owens net me', wo' mir de Kapp stët. Jo Juppès! Ech géng och le'wer menger Wé gön, we' an dèr Hèll elei bleiwen, gléf mir dés secher. Ower de' ganz Roserei ass nemme ge'nt d'Janny gericht. Onse Pir hätt bësser gedun, en hätt sech net mam Janny bestued, vill Misèr wär ons erspuert bliwen. Ower de' ganz Sâch war en ofgemâcht Spill vu menger Fra.

Juppès: 'T kann ên sech et schon dënken.

Néckel: Jo! Dir kann ech et frei son, du bass jo grad we' wanns de zo'm Haus géngs gehe'eren. Trotzdem d'Janny eng gutt Parti war fir onse Pir, war et onsem Gre't dach dat jo ni sat get — net genog. An du muss wessen, d'Janny huet sei Gèld nach zo'm Dêl dohém stôn. Do ass den Hôcken, wo' onst Gre't krank ass. Ower, wo' et sëlwer eso' drop gehalen huet fir dass onse Pir et soll bestueden, gêt et elo an emgâchelt en. nemme fir dém ârme Kand d'Liéwen ze verbatt'ren. Kuck, Juppès! dat wuermt mer, dat dreift mech an d'Roserei.

Juppès: Abé jo!

Néckel: Mä vir crem op ons Riéd zrèckzekommen, ech lössen dech ower elo net gire fort goen, ech brauch dech nach, Juppès, mir musse sichen, him dén Zand ê vir allemol eraus ze rappen.

Juppès: (lâcht) Da géng ech hîr ower net wellen d'Zâng usëtzen, wèll 't könnt ê nach enner Emstänn vir e puer Fangere mâchen.

Néckel: Natirlech musse mir mâchen dass et neischt dervu nîrkt, soss könnte mir ongefè'er dé Kîrzeren ze'en.

Juppès: (be's) Kuckt! — Wann ech eso' eng Fra hätt, ech géng se haen, dass d'O'eren hîr nach âcht Dég derno géng wibbelen.

2. Optrett.

(De' Viregt, d'Gre't, dann d'Janny.)

Gre't: (kent eran mat engem gro'sse Komp mat Gromperen, de' nach hëllopp dèmpen — be's) Ech soe jo! Wèll stin

d'Daboen erem hei matenên ze plèttelen, an dobausse wullen d'Schwein de ganze Gart op. 'T ass jo fir aus der Haut ze fueren! (Et jummt de Plèttel mat de Gromperen op den Deschl.)

Néckel: (fir sech) 'T ass nés opgedre't bis un d'Enn! (hârt) 'T wärt alt net eso' ureg sin, Gre'd! Mir hun alt gemèngt

Gre't: (rosen) Dir huet neischt hei ze mèngen. Setz dech un den Desch, ale Klatzkapp! (of)

Juppès: Pauff! — Do war crem ên! — An de' do soll ze kure'ere sin. Ech gléwen dat net.

Néckel: Ech soe sëlwer, 't kascht nach Arbecht. (Se setzen sech un den Desch. D'Janny brengt e Kaffiskro' an Tâssen eran.) Ah Janny! — da kom — setz dech och un.

Janny: Nê, Papp, ech kann neischt iessen.

Néckel: Jé komm! Dann dréng alt nemmen eng Tâss Kaffi mat. (D'Janny setzt sech un a kreischt. De Néckel gesèit dat an helt dem Janny seng Hand.) Wat ass dir, Janny? Huet se nés iwer dech gejaut? (Et reselt de Kapp.) So net nèn, ech wëss et jo!

Gre't: (bréngt e Komp mat weisse Ke's, an der Dir sét et) Wat wëss du, du Dabo. (kent bei den Desch) Du hues och nach rêcht fir eso' en dommt Stéck ze hémelen. Hei get gemâcht we' ech soen, an net aneschter — verstès du dat? Dat géng nach félen, wann ên iech Efalt de Wèll géng lössen, — Maja!

Juppès: (fir sech) Ewèll kritt ê nès Appetit gemâcht!

Néckel: (zum Gre't) Dat hues de schon honnert an dausendmol gesot. (Schle't mat der Fauscht op den Desch) An ech mâche we' ech well! Ech hale wuel jo!

Gre't: Ah! — Dat welle mir ower emol gesin. (Setzt sech och un den Desch.)

Juppès: (zo'm Publikum) Dat do ka jo sche' gin! — Ech mèngen alt, wann ech mir e Grapp Gromperen géng huelen a géng dermat hannert d'Dir setzen, wèll ech gléwen, op émol rabbelt et hei.

Gre't: (zo'm Juppes) Wat totz du do? Ech mëngen, 't ass dir och näch net ganz gutt.

Juppes: Oh! — ech hun emol nogeziélt wivill Kilometer et nach sin bis des Seit Ettelbreck.

Gre't: (an ènger Roserei an d'Luecht) Hiiii! — du — du Klatzkapp. (Et greift an de Komp mam weisse Ke's a junt dem Juppes e Grapp voll an d'Gesicht. Alles op de Bën. D'Janny dét e Krësch a léft zur Dir eraus. Iwer dém Duerchenaner gët d'Dir op an de Scho'lmëschter tritt an.)

3. Optrett.

De' Viregt ó'ni d'Janny, de Scho'lmëschter.

Scho'lmëschter: (fir sech) Oh Saprísti! 'T mëngt ê jo bal hei wär ên zo' Ettelbreck am Narrenhaus! (hârt) Mä Néckel! wat ass da lass hei? (De Juppes reiwt sech de Ke's aus den Aen a gët of.)

Gre't: (verbassen) Dat sin èrer Sâche këng! Dir hätt och 'wëll gutt können dobausse bleiwen.

Néckel: Mä Gre't!

Gre't: Mä Dabo!

Scho'lmëschter: Oh, pardon Madame, wann ech iech déran-ge'ert hun. Ech wollt iech nemmen dat Schreiwes hei (en hielt e Bre'f aus der Täscher) erembréngen, dat, wat dir mir hautemuergen gin huet vir z'iwersätzen. Mä, ech kann iech sôn, Madame, dass dé ganzen Inhalt vun dém Bre'f drop hiweist, dass dir engem gro'sse Schwindler an d'Grepp gefall sit. (D'Gre't reisst him de Bre'f aus der Hand a léft zur Dir eraus. De Scho'lmëschter rífft hir no) An 't kann iech nach ewëll fir Haus an Haff goen!

Néckel: Wat fir e Be'f? Vu wíem?

Scho'lmëschter: Ech hun e net iwérsat, Néckel, mä wann dir wellt herno bis bei mech kommen, da sôn ech iech wat dra stët.

Néckel: Firwat dann net elo? Onst Gre't wärt dach net zo'-gudderlëscht nach zo' sengen alen Dég topech gin, an èng Freierei am gâng hun?

Scho'lmëschter: (lâcht) Nën, neischt eso', Néckel.

Néckel: Me'glech wär et ower! 'T ass eso'guer jalo'ss iwer onse Pir.

Scho'lmëschter: Ech verstí wuel, wat hei an èrem Haus vir-gët. Et si schon allerhand Sâche mir zo' O're kom. Et dét mir se'er lédt fir iech, Néckel! Mä, wann dir vleicht emol ê guddle Rot braucht, kommt nemme bei mech, dir könnt op mech zielen.

Néckel: Jo gewess! Ganz giren huelen ech e Rod vun iech un, (rêcht him d'Hand) dir sit e brave Mann, mä ech gléwen 't ass emesoss.

Scho'lmëschter: Nën, 't ass net emesoss, Néckel. Er Fra le'ert d'Janny nach he'chsätzen a vun Hierze gir hun, gléft mir dés'secher. Also bis herno! Arwuer!

Néckel: Arwuer! (se réchen sech d'Hänn. De Néckel gët dem Scho'lmëschter no, allebe'd of.)

4. Optrett.

De Juppes, dann d'Gre't.

Juppes: (kent lenks eran. Wann en an der Mett vun der Bün ass, geseit en d'Gre't kommen.) Oh Jéminé! Elo kent d'alt d'Donnerwíeder schon erem eran. (krêcht enner den Desch, stréckt de Kapp zo'm Publikum a sët:) Wat hat ech mech al versin hannert dër aler Hèx. Kreizdonnerkniddelchen! Wat de' mir d'Fassad bemokelt hat. Mä wart, vleicht kann ech èng derge'nt gin. (Wann d'Gre't ufänkt ze schwätzen, wutscht en huerteg mam Kapp enner den Desch zréck.)

Gre't: (stréckt dé verwurelte Kapp zur Metteldir erân; we' et ké Mensch geseit, tritt et an) Sin de' zwe' Brachkapp éndlech fort! Musst dén ale Schnaufjang vu Scho'lmëschter elo och nach grad era kommen. Dé muss seng geteppelt Nues och an alles stiechen. 'T war och é Gléck! Wat hätt ech onsem alen Dabo de Bârt gekämmt. An de Juppes! hu, d'Aen hätt ech dém ausgekratzt.

Juppes: (ennerem Desch) Wat wär dat eng èlle Schluecht gin!

Gre't: (helt de Bre'f vu virausser aus der Täsch.) Mä, wat soll nemmen elei an dem Bre'f stoen? Wat dé Scho'lméschter mech elo an d'Angscht gedriwen huet. 'T géng ons fir Haus an Haff huet e mir nach novejaut. O Jeses! Wat soll et dach nemme sin? (bekuckt de Bre'f) De' Hèren hätten och alt gutt können dé Bre'f op deitsch schreiwen, ower dén Tuppi dén eso' èng Leit ewèll haut des Dag heiuewe setzen hun, dén ass e net ze verdreiwen. (bustave'ert erem.)

Juppes: (we' vir) Dann ass et dénen alt ewe' hier!

Gre't: (rosen) De' Hèren aus der Städt mènge secher 't hätt èn d'Wèlt berést ewe' si! Maja! D'Franse'scht kent ech grat eso gutt, wann ech zwè oder drei Jôr de' Seit Dösbuerg oder zo' Tre'er gewiescht wär. De' Daboen do!

Juppes: ... oder vleicht de' Seit der Veianerbreck.

Gre't: Löss mer emol nach èng Ke'er probe'eren, vleicht verstin ech dach e puer Brocken draus. Nèn! 't ass ower fir ze baschten! Aha! elo verstin ech dach emol èppes. Jo jo! Dat ass vun dèr Gesellschaft de' deslèscht nei gegrennt ass gin, a wo' ech onst Gèld op Zense gesat hun. Oh de' fein Hèren! Kuck, se dènen ower nach u mech. Si hu mir sèchs an en halwe Prozènt versprach. Oh, de' gutt Hèren! (no ènger klènger Paus.) Mä, mä, wat hat de Scho'lméschter da .. dann t'e'nescht gesot? Oh, der Jommer net nach! 'T wärt dach net zo'gudderlèscht nach èng Schwindelgesellschaft sin, an an all onst Gèld, all ons Sue wære verluer? Oh Jesesemarantjo'sebètt, wat machen ech nemmen? (lèft we' besies ronderem. De Juppes strèckt heiando de Kapp eraus a lâcht.) Jo jo, an 't ass och eso' ooooooh! Ons le'f, le'f vill Suen, ons sche' Stécker, ons Ke' ons Gissercher (et hault den Himmel op.) Néckel! — Néckel, wo' bass de! Néckelchen! ooooh! ('t geseit den Néckel duerech d'Fenster, 't reisst s'op a riff:) Néckel, — Néckelchen! (be's) Nu kuckt emol elo dé Mensch, elo mecht e grad we' wann e mech net géng he'eren. ('t jeitzt ganz hårt) Néckel! — — du Klatz-kapp. ('T schlet d'Fenster zo' a rënnt zur Dir eraus.)

Juppes: (kent erinnerem Desch eraus gekroch.) Hé hé hé hé! 'T ass jo fir sech ze rullen, bei all hirem Misèr. — Hé

hé hé! Wat dé Bre'f s'an d'Angscht gedriwen huet. Der Deiwel nach emol! Elo ass dèr net gutt an d'Grepp lafen. Dén ärmen Néckel nès èng Ke'er! — Kuckt — wann ech eso' eng Fra hätt — nèn — löss ech mir le'wer kèng eso' wenschen, mä gléft dir mir dés secher (speizt an d'Hänn), ech géng hier schon den Dubbel ersièlen an d'Méschterschaft erausklappen. Elo wèrd d'àremt Janny wuel guer kèng ro'eg Stonn me' hei am Haus hun. 'T ass alt gutt, dass èn aneren sech neischt soe le'sst. Maja! Dat géng och nach félen. Wann d'Janny an de Néckel net wär, dann hätt ech scho läng mei Päckelche gemächt a wär menger Wé gängen, wèll mam Gre't, mat dèr Gèldschläng, ass et èng Zeitlång guer net me' auszehalen. Si ass op de Su we' der Deiwel op èng ärme Se'l. Gèld, nemmen d'Gèld ass hiren Himmel. (E séngt:)

1.

De Reichtom mecht net emmer fro'
Dir könnt mir 's frei a secher gléwen.
Wèll Dag a Nuècht huet è kèng Ro
Èn emmer an der Suerg muss liéwen.
Dofir hun ech et bèsser, sin net geplot,
Sin net geheit an net geiot.

2.

Munech domm Leit, de' hu gesat
Hirt d'Gèld op d'Burs an op d'Krigsanleih.
Si hu gespilt an hu gewat
Bis èn Dag — dé sche'nen Drâm verbei.
Dofir hun ech et bèsser, ech wèss scho Rot
Mei Gèld hat mech nach ni geplot.

3.

Mun'cher Dabo dènkt Dag fir Dag
Wien hien als Jerwen soll asètzen
A get herno nach ausgelächt
Wann d'Jerwen de Schamp's den Hals ofstretzen.
Dèr Suerg sin ech enthuewen, ech hu gesot
Mat Gèld ass nemmen è geplot.

Jo! An eso' ass et och. Wé vill Gèld huet, ass och vill geplot, a wien we' ech, Gèld huet wann en dés brauch, dén ass nach ewèll am bèschten drun. An — ech wèrd och dofir suergen, dass ként dervun iwreg bleift.

5. Optrett.

De Néckel an de Juppes.

Néckel: (kent eragestirmt, greift sech un d'Hor a léft mat lánge Schrett op an of.) Do hu mer et jo do hu mer et jo — oh Misèr — oh Misèèèèr ...

Juppes: A wat ass da lass, Néckel?

Néckel: (he'ert net) Do hu mer et jo. (Le'sst sech op e Stull falen.)

Juppes: Wat hu mer dann... (de Néckel re'ert sech net) Elo ass dén och nach iwergeschnappt! Oh Misèr! Oh Misèr. (Iwerdém spréngt de Néckel erem op, a lafen nun allebéd op an of we' verreckt, andém dass se jeizen: Oh Misèr, oh Misèr, a lafe sche'sslech mat de Käpp widder-enâner a falen ên heihin, dén aneren dohin um Buedem. Se bekucken sech gro'ss, da lâcht de Juppes a sét:) Do! wèll hu mer et, Néckel!

Néckel: (iwerdém dass s'opstin) Wat dann?

Juppes: Ma e gro'sst Hâr op der Stir. (E reift sech d'Stir a lâcht.)

Néckel: We' léfst du dann we' e Verréckten doremmer.

Juppes: 'T ass ower emol gelungen. Elo sin ech och nach verréckt. Hé hé hé!

Néckel: 'T ass mir net fir ze lâchen. Kuck, Juppes! De' puer Groschen, de' mir ons an déne lánge Joren zesumme gerackert hun, all de' Suen de' mir ons sollte spueren fir den alen Dag, all, alleguer si se fort, verluer.

Juppes: 'T ass net me'glech?

Néckel: Dach! Ech sin et vum Scho'lmèschter gewuer gin. Dén huet jo de Bre'f geliés.

Juppes: Ah! Da war dat dé Bre'f, dén hien d'e'nescht erem bruecht huet, an dén òrer Fra eso' e gro'sse Schréck agejot hat.

Néckel: Wèss s'et da schon?

Juppes: Ech mëngen, oder villme', si huet et geroden.

Néckel: (le'sst de Kapp hánken) So' muss et èngem ergôn, wann ên der Fra d'Mèschterschaft iwerle'sst. — Ech Dabo! — Wofir hun ech nogelósst. Ech wollt net hun dass mir ons puer Su an de' honsfriém Gesellschaft sollte gin, wat jo weider neischt war we' èng Schwindelgesellschaft. Ech hun et jo emmer gesot, an 't musst jo och eso' kommen. Ower elo ass et ze spe't, wèll se sin d'Peifegâss an. Oh de' Fraleit, de' gescheit Käpp de' se wellen hun. Aus der Haut könnt ê fueren.

Juppes: Mä, soll et da wirklech wo'er sin? Ech hun alt geméngt, 't wär dem Scho'lmèschter senger Farçen erem èng.

Néckel: Nèn! nèn! Dat gléwen ech net. En huet mir dat an eso' èngem bestemnten To'n gesot, dass et bal net aneschter ka sin. Wofir hätt hien dat da gemâcht? Fir onst Gre't nach me' he'ch op de Bâm ze dreiwen? Nèn! 'T ass we' et ass, a mir sin onse Sue lass.

Juppes: (huet sech beduecht) Tjeft! Soll da neischt me' do ze mache sin? Hm! Jo, eso' gêt et! Wann dir wellt, da könnt dir mir elo 'mol frei gin, an da fueren ech an d'Stâdt, fir ze kucken op mer neischt do könne mâchen, fir d'Gèld erem ze kre'en.

Néckel: Mèngs de 't wär nach èppes z'erréchen?

Juppes: 'T ka jo emol sin. Ech hun e Mononk an der Stâdt, dén ass do op der Bun, an dé war och èng Zeitlång dohém am Conseil. Wann ech dann emol bis bei dé géng goen, dé kénnt de' Hèren all aus der Stâdt, da könnte mir vleicht èppes erréchen.

Néckel: Ech hätt jo neischt durge'nt, an du könnst och nach ewèll zwe'n Dég fortbleiwen, wa mir nemmen onst Gèld erem kre'en. Mä ech gléwen, de' Dommhêt vun onsem Gre't ass net me' gutt ze mâchen.

Juppes: Lósst d'Sâch emol kommen we' se kent. Ech sin dem Dabo och net aus der Hatt gesprong, an ech gin dirèkt op de richtige Buer, verlósst iech drop.

6. Optrett.

De' Viregt an d'Gre't.

(Spektakel a Gejeiz hannert der Bün. 'T he'ert ên d'Gre't mam Janny streiden.)

Néckel: A wat bedeit dann dat elo erem?

Jupes: Emmerhin neischt guddes! Ech mènge, wann ech mir alt e Lach géng sichen. (of)

Gre't: (kent rëchts era gestürmt an dréchent sech de Schwëss of.) Néckel! — oh Néckel — ons — ons Ko' — ass — ass futti!

Néckel: (fänkt ongene'ert seng Peif un.) Oho!

Gre't: Ma he'erts du dann net! S'ass futti. Komm hurteg, 't ass hier vleicht nach ze hellefen.

Néckel: (fir sech) Dann ass de' och alt gutt zo'm Deiwel!

Gre't: Wat sés du? Ech mènge mir hun d'Kränkt am Stâl! Oh, wat mâche mir nemmen?

Néckel: (gét op d'Dir lass, hårt) An ech mènge, wann onst Gèld fort ass, da kann der Deiwel d'Ko' och nach huelen, mä mâch nemmen, dass du d'Kränkt net kriss. (se'er of.)

Gre't: (rifft em no) Ma du Efalt do, du Klatzkapp déns du ê bass! Oh! wat ass ê geheit mat eso' domm Mansleit, baschte könnt ê vun Eifer. (of.)

7. Optrett.

D'Janny elèng.

Janny: (kent zur Niéwendir lenks eran, an et huet ganz verkraschen Aen.) Oh Gott! Schon zwo' Stonnen iwer d'Zeit, an de Pir ass nach emmer net vu senger Arbecht erem. Oh! ass dat e Liéwen! Ass da kê Mensch me' op der Wèlt dém ech mei Léd ka kloen? Nèn! kê Dag me, well ech hei an desem Haus bleiwen, wo' d'Liéwe fir mech èng Qual ass a wo' ech muss stierwe vu lauter Hirzeléd. (kne't um Buedem) Oh Gott am Himmel, hiéf dach du Matléd mat mir, ech biéden dech aus de'fstem Hirz, schènk mir de' Kráft, de' mir helleft me' Léd er-

droen! (bleift um Buedem setzen, steipt de Kapp an d'Hänn a kreischt. Iwerdém kent de Pir eran.)

8. Optrett.

D'Janny an de Pir.

Pir: (ass zimlech bedronk. E geseit d'Janny um Buedem setzen, an tuerkelt bis virun him.) Janny!

Janny: (spréngt op) Oh Pir! ('t wellt sech dem Pir un den Hals werfen.)

Pir: (hält et zréck, be's) Wat bedeit dann dat, — We'! — Ech halen 't gèt dir net me' hei an onsem Haus, (werft den Hut a Mantel op e Stull) du kanns jo erem goen wo's du hir bass kom. (lâcht verächtlech.)

Janny: Oh Pir! Ass dat de' trei. Le'ft, de's du mir um Altor geschwueren? Wo' ass deng trei Suerg, de's du fir deng Fra iwreg solls hun? Oh! ech biéden dech, Pir! Wanns du nach e we'neg Le'ft fir mech iwreg hues, komm, lósse mir onsen égene Stot mâchen, ech hu meng Sâchen, mir hu jo alles wat mir brauchen, nemme komm, folleg mir dach!

Pir: (strèng) Schlo dir de' Sâch aus dem Kapp! Heihém bei menger Mamm hun ech et nach vill ze gutt. Nèn! dorausser get neischt.

Janny: Wann dat dei lèscht Wuert ass, da bleif, bleif bei denger Manim, de' dir le'wer ass we' deng Fra, da well ech dengem Well folgen, a goe wo' ech hir si kommen. (Am Eifer) Da könn dir soen, dass dir errécht wat dir gewollt huet, da könne mir soen, dass d'Gèldgir vun denger Manim onst Gléck zerste'ert huet. . . (De Pir gèt mat erhuewener Fauscht op d'Janny duer.)

Pir: . . . Net weider — oder —

Janny: (fèst) . . . Jo! — schlo mech do't, wèll d'Gèldgir erhèscht och nach Blut! (De Pir le'sst sech op e Stull falen a stiert viru sech) Jo, Pir! deng Mamm elèng dre't d'Schold un all onsem Ééd, du hues dech emgâchele gelósst, si huet dech blann gemâcht. A muss ech och haut

fort vun dir goen, mein Hîrz hält net op fir dech ze schloen, an den Himmel biéden ech, dass en dir soll verzeihen. (Et séngt):

Muss ech dann haut vun dir hei goen
Aus desem Haus wo' ech gehofft
All Léd a Suerg mat dir ze droen
Wo' ech vu Gléck gedrémt 'so' oft.

(De Pir wescht sech Tre'nen.)

Mä meng Hoffnong ass verluer,
Mei Gléck am Liéwen aus.
Vun dir hun ech 'lo erfuer
Dass alles ass nun aus.
Oh Pir, dat déi mech de'f kränken.
Du wëss net wat ech aus muss stôn.
Wanns du, deng Le'ft mir géngs schénken,
Mat Fréd ech we'flit duerch d'Liéwe gôn.

Pir: (stét op a séngt):

Janny, ech drô këng Schold,
Ech hun et jo net eso' gewollt.
Be's Riéden hu gewot
Gro'sst Léd ze bréngen an onsem Stot.
Mä d'Léd ass nu verbei
Oh Janny! -- mir verzei!

Zesummen:

Gire well ech mei Léd vergiessen
An 'rem fro' a glécklech sin.
Jo, an deng A'n, do kann ech liésen
Dass mir ons 'rem gutt verstin. (Si emârme sech.)

9. Optrett.

De' Viregt an d'Gre't.

Gre't: (kent zur Mettendir eran a geseit de' zwê, de' sech fêst emârmt hun, et schle't d'Hänn iwer'm Kapp zesummen.) Ääääh — Jëssessemarantjo'sebètt!! — (vu Schrèck fällt et hannerécks op de Buedem.)

Enn vun e'schten Akt.

II. Akt.

De'sélwecht Stuff a Miwelen we' am e'schten Akt.

1. Optrett.

De Néckel elèng.

Néckel: (huet de Kapp an d'Hänn gesteipt.) Jo! jo! Néckel!
Ewèll setzt de hei — an elèng mat dém Kno'terkapp dobaussen. Elo ass d'Möss 'vun onsem Ongléck voll. De Juppes le'sst guer neischt vun sech he'eren, gescht d'Janny fortgejot, haut léft onse Pir ons och nach fort. Wo' soll dat higoen? Ech wëss et net. (Stét op.) Dass é bal net me' eso' ke'ng, vir e Fo'ss baussent d'Dir ze setzen. Iwerall weisen d'Leit scho mat de Fangeren op én. Geschnometteg eso'guer, we' onst Gre't bis erop an Duerf ass gângen, bege'nt et jo èng Band Scho'l-bo'wen, de' him nogeruff hun, dass d'ganz Duerf et konnt he'eren: Do gêt de' al Hèx, de' d'Janny virun Dir geheit huet! Aner de' hu gebrellt: Kuckt de' al Gèldschlâng, grimmelt se net un der Menz! Flepps hiré Mischu huet eso'guer èng Pèrtskniddel no him geworff. An zur Schân fir onst ganz Haus, rënnt et de Bo'wen ronderem Duerf no. (Léft opgerégt op an of.) O Gott! wât én Elend, wât èng Schân! (Rôsen.) An dat he'ert op, an dat muss ophalen, haut nach, oder et bleibt ké Stéck me' ganz um ganzen Haus. Dass dèrs nu grât genug. (Speitzt an d'Hänn.) Hätt ech nemmen e'schter dé Courage gehât we' hautt — mè — 't ass nach net ze spe't, ech wèrt him emol weissen, wo' de Bock den Dèckel huet. Hautt sollt de Juppes ower ganz sécher erem kommen aus der Stâdt, ower nach ké Stieweswierichen huet e vun sech he'ere gelosst. Nujé! Losse mer emol dat bèscht hoffen. Mè, wann et ower de

Fall ass, dass en d'Gèld mat erem bréngt, dann (wèrft sech an d'Broscht) iwerhuelen ech emol de Kommando vun de Finanzen. (E séngt:)

Sit dir geplot, geheit, geiot
An èrem Ehestot.
We' ech -- oje -- èng rose Fra.
Da biéd en e'weg Gnod.
An huet och vun der Menz èr Fra
De Schlessel an der Täschi;
Mächt net we' ech a schlot fèst drän,
Soss setzt dir de'f am Pèch.
De Néckel hei dé wiert sech nach,
Dén ass nach net verkaft.
Ech hu Courag, dir wèrd gesin
Ech kre'en d'Mêschterschaft.
An hun ech de', da sin ech och
crem — à la bonheur! —
Finanzminister — à la caisse
An och de Commandör.

2. Optrett.

De Néckel an de Juppès.

Juppès: (ass bei de lèschte Vèrsen erakom a schmunzelt.
Wann den Néckel ophält mat Sängen, klappt en an
d'Hänn.) Bravo, Néckel! bravo!

Néckel: Hei! hei de Juppès!

Juppès: Mä sot emol! Wat fir èng Plätz kre'en ech dann,
wan dir emol Commandööör sit? Dir hat elo eso' sche'n
dovu gesongen.

Néckel: (lâcht) Du kriss meng, wanns du wells.

Juppès: Nèn, merci! De' dir bis elo hat, op de' verzichten
ech. Da bleiwen ech nach le'wer en ârme klénge Kniécht,
ass we' e gro'ssen Hèr, dén neischt dohém ze soen huet.
(lâcht.)

Néckel: Oho! — ower net me' lāng! — Mä — da so mir
emol, we' et an der Stādt gāngen ass, a was du do er-
rêcht hues.

Juppès: Da lauschtert! We' der jo wesst, hun ech an der
Stādt e Mononk op der Bun

Néckel: Maja! maja!

Juppès: ... an dé wor och emol am Conseil ...

Néckel: Maja! maja! An du!

Juppès: ... abé — ech gong du dirèkt bei him

Néckel: (onwellig) An dû! — Hues de d'Gèld mat erem
bruecht?

Juppès: Ma nèn! Du sin ech jo 're'scht gāngen.

Néckel: Ech mēngen, obs du d'Gèld elo bei dir hues? We's
du derzo' kom bass, dat sés du mir herno.

Juppès: Ah — so! Dat hätt dir mir sollen e'schter soen.
(greift an d'Täsch) Abé, hei ass d'Gèld, an d'Zensen
dermat.

Néckel: (an ènger Fréd) Ass et me'glech! Hues du dat
fèrdeg bruecht? Nèn, wat bass d'ower e feine Kierel!
en Deiwelskierel bass du! Dorop get ower èng gutt ge-
holl, gléf mir es secher. (gèt bei den Desch.) Da lósse
mer et emol huerteg ziélen an dann hopp a fort dermat,
wèll wann onst Gre't et nach émol ennert d'Kralle kritt,
da kent et ganz secher net me' un d'Daglîcht. Och ge'f
et de ganzen Dag drop hocken, we' èng Kluck op hiren
Hinkelen, an da wär net me' gutt ê Su aus him eraus ze
quetschen.

Juppès: Dat gléwen ech iech. (gèt lenks of).

Néckel: (zielt d'Gèld, en huet de Juppès net gesin ofgoen.)
So emol Juppès! — Hei — ass e fort? (e riff) Juppès!
wo' bass du,

Juppès: (vu baussen) Hei sin ech — ên Abléck!

Néckel: (huet Gèld gehol a gèt lenks of, de Rèscht Gèld
huet en um Desch leie gelösst.) E soll ower och e gutt
Dréngèld vu mir hun. (of)

3. Optrett.

D'Gre't.

Gre't: (kent rêchts eran, 't he'ert de Néckel an de Juppès,
de' hārt matenèn diskute'eren.) A wat fir e Gedèssems

hun de' zwe'n dan erem dobannen matenên ze fe'eren?
(geseit Gèld um Desch) A wat ass dat elo? — Gèld! —
Eiiiiii — hi hi hi — jo dat elo ass et (bliédert dran) elo
soll awer och kên et me' kre'en, elo ass et meint, erem.

4. Optrett.

D'Gre't an de Néckel.

Néckel: (d'Gre't ass verte'ft um Gèldziélen. De Néckel kent
lenks eran a sét fir sech:) Ohooo! Hei ass d'Kätz schon
um Spèck.

Gre't: (ziélt) En, zwê, drei, ve'er, fennefhonnert, dat ass fir
èng fresch Ko' ze kafen, 't ass ons jo och èng futti gângen.
An heivunner kafen ech mir e neie Kasewèck an en
enneschte Rack (zo'm Publikum) an èng gréng seide
Blus kafen ech mir och nach'wèll, baschte sollen d'Nope-
ren vu Neid.

Néckel: Maja, Gre't! do hues de ganz rècht. A wat kre'en
ech dann?

Gre't: iwer'm ziélen) Dabo! — —

Néckel: (zo'm Publikum) Dat wär also so' vill we' neischt.
(hârt) So emol Gre't! Ech mènge, wanns du mir dat
Gèld do emol ze versuerge gefs — wèll

Gre't: (dre't sech erem zo'm Néckel, rosen) Wat! Hei ass
sech neischt ze mènge! Dat Gèld hei dat gêt elo net
me' aus mengem Hänn, an de Schlessel och net me', ver-
löss dech drop.

Néckel: Ah — so'! An ech dann? Hun ech dann neischt
driwer ze soen? Du muss gutt bedênken, dass de Mann
d'Oberhaupt vum Haus ass, a we' dé sét, et och eso' ge-
mâcht muss gin. An dass d'et wèss, ech géng och emol
giere Sondes e Patt huele gôn, we' de' aner Leit (hârt)
ech sin dés elei sat, verstês de dat (me' hârt), an ech
well och emol erem èppes heibannen ze soen hun — ver-
stês de dat...

Gre't: Du brauchst net eso' hârt ze jeizen, ech he'ere nach...

Néckel: ... Da löss deng Fangeren do ewèg vun dém Gèld,
dat gehe'ert mir. A vun haut un sin ech erem de Mèsch-

ter hei am Haus, verstês de dat? An nun — (greift nom
Gèld) hir dat Gèld!

Gre't: Nèn! du kriss et net (de Néckel wellt him et ofhuelen,
d'Gre't hält et fèst.)

5. Optrett.

De' Vireg an de Juppes.

Juppes: (kent iwerdém dass de' zwê sech zerklappen, als
Vagabond verklêt, eran. An der Hand hält en e gro'sse
Revolwer, dén en op s'ulèt a rifft:) Gèld eraus, oder ech
sche'ssen!

Gre't: (erle'ert) De'f! Mîrder! Hellef, Hellef!

Néckel: (fèst) Wat well dir?

Juppes: Gèld well ech. (spant de Revolwer) Alléhopp, ênt,
zwê ...

Gre't: Jèssesemarantjo'sebètt — dé sche'sst — Hellef! Hel-
lef! ('t le'sst d'Gèld falen a lêft zur Dir eraus.)

Néckel: (huet d'Hänn an d'Luecht geworft) Huelt alles wat
hei ass, nemme stiécht dat fréschlecht Dengen do ewèg.
Ech ...

Juppes: Ha ha ha ha!

Néckel: (bekuckt dén anere gro'ss) A wat hèscht dat elo?

Juppes: Kènnt der mech dann net, Néckel. (E reisst dé
falsche Bart erof a lâcht erem.)

Néckel: (le'sst d'Hänn lues erof) Juppes! du — du Kreiz-
nonditjèssendeiwel!

Juppes: Gèl dir! dat hat dir iech net erwârt,

Néckel: Ech verstin dech net.

Juppes: Ech wètteen ower elo mat iech, mat wat datt dir
wellt, dass d'Loscht èrer Fra nu bal vergâng ass, fir
nach émol hir Fangeren nom Gèld auszestrècken. An —
dir musst elo sichen d'Mèschterschaft driwer ze behalen.

Néckel: Aha! Elo verstin ech. Wann onst Gre't wesst, dass
du dohannert géngs stiéchen, ganz secher géng et dir
d'Aen auskrätzen.

Juppis: Hiëft këng Bång dofir. Wesst dir, dé Schreck dén hir an d'Bè gehier ass, dé musst dir iech elo zo'm Notze machen, wëll, wé wëss we'ni dass de' Gelénhët sech erem fent, fir eso' licht d'Mëscherschaft iwer d'Geld erem ze kreen. (of)

Néckel: (elèng, a nach ganz patf) 'T soll' èn ower sôn, 't wär net Menschem'glech! Dat hätt ech ni a nemmer hanner'm Juppis erausfont, an net gemèngt dass, en nach eso' vill Wetz an der Schirbel hätt. Ech ge'f elo nach'wèll èn decke Su drem, wann ech onsem Gre't sei Gesicht kömt gesin. Elo bekäppen ech de' ganz Säch ere'scht! ha ha ha. 'T ass zewill gelungen! ('t klappt un der Dir.) Herein!

6. Optritt.

De Néckel an de Scho'lnëschter.

Scho'lnëschter: (stréckt de Kapp zur Dir eran.) Ah, dir sit et Néckel! Dierit ech vleicht èn Amént bis era kommen? (kent lues eran.)

Néckel: Wat èng Fro. Wofir dann net?

Scho'lnëschter: (lues) Dir musst wessen, ech hun zenter e puer Dég e gro'sse Respekt virun èrem Haus, villme' virun èrem Gre't krit, an ech wellt nach net fir vill, dass ech meng al Schanken dobausen virun èrer Dir géng zesumme rafen. Mä, wofir dass ech égentlech era si kom, ech wollt iech nämlech froen, op ère Pir nach emmer welles huet fort ze goen? 'T ass nämlech went senge Po-beieren, wuel verstanen!

Néckel: Ah so'! Mä, ech hun en zenter geschter owend net me' ze gesi kritt, an e sot mir och richteraus, dass hien haut de Muergen fort géng. Wohin dass e géf, dat sé e këngem.

Scho'lnëschter: Dat muss ech ower grat wessen!

Néckel: Wann dir wellt èn Amént warden, ech ruffen en, an da könnt dir jo 'mol sëlwer mat him schwätzen.

Scho'lnëschter: Maja! Dat wär dat richtigst.

Néckel: (wellt ofgoen, bleift stôn a lauschtert.) Lauschtert! Dat ass onse Pir. ('T he'ert èn de Pir ganz we'miteg sangen.)

7. Optritt.

De' Viregt an de Pir.

Pir (sèngt hanner der Bün):

Muss ech dann haut vun dir hei goen
Aus diesem Haus, wo' ech gehofft
All Léd a Suerg mat dir ze droen
Wo' ech vu Gléck gedrémt so' oft!

(De Néckel an de Scho'lnëschter hu sech an den Hannergrond gedreékt. Bei de léschte Versen kent de Pir lues op d'Bün erfir, an der Hand huet en e Reskoffer, an iwerni Aren e Rémmantel geworft, e schwätzt lues.) Jo! Dat war d'Lidd, dat mein onglécklecht Janny a sengem de'fste Schmirz gesongen huet, dat mir 'so' we' am Hirz gedun, an dat mech gedun huet emke'eren, vun dém Wé, dén ech duerch falsch Riéde gänge sin. Nén, we' hårt war ech dach ge'nt d'Janny! Haut begreifen ech ere'scht sein de'we Schmirz, jo haut, wo' ech sëlwer vun hei fort muss goen, haut spiren ech, dass et èngem um Hirz we' dét, fir vun hém fortzgoen, an dass et net eso' licht ass, èppes ze verlössen, wat èngem le'f an deier war, a wo'run d'Hirz mat voller Le'ft gehängen huet. Jo, haut gesin ech sëlwer an, dass d'Schold un all onsem Léd elèng meng Mamm treëft an dass mir och ké Gléck me' hei z'erwarden hui. An dofir entsôn ech menger Hémecht, ech ruffen allem zo' — arwuer! — arwuer du mei le'ft Eiltrenhaus — arwuer! (E wellt fort a geseit de' aner.) Papp!

Néckel: (kent erwir) Pir! ge' net fort, löss vergriësse wat geschitt ass an net me' z'änneren ass. (fëst) Ech sôn dir, vun haut un get et aneschter hei, gléf mir es secher. An d'Janny dârf och eremkommen...

Scho'lnëschter: ... Jo! jo Pir, dat ass wo'er, an ech sin dir och e grüde Birg defir!

Pir: (traureg) Papp! A meng Mamm?

Scho'lnëschter: (zur Seit) Hätt de Néckel de' gutt am Vullkuerf setzen!

Néckel: Oh, deng Mamm! Wars du da scho bei hir gewiescht?

Pir: Nën! Ech well s'iwerhapt net me' gesin! Iech wollt ech nach arwuer soen.

Néckel: Pir! mëch dat net! Dat bëscht ass, du gës elo bis era bei deng Mann, an du sës, du wells hier nach arwuer soen. De Rëscht musse mer dann emol ofwarden.

Pir: Abé Papp, ech dun iech dé Well, mä ech gléwe ganz, 't ass alles emsoss. (of)

Scho'lmëschter: Mä do hät dir emol èng gutt Idi, Néckel!

Néckel: An nach ewèll èng bësser hun ech. Wann dir wellt, da könnt dir emol eriwier bis bei d'Janny goen, a bréngt et mat bis heihinner, an dann — lösse mir Donnerwíederen emol erem ge'nt enaner fueren.

Scho'lmëschter: Maja! Maja, dat wär èng Idi! (of)

Néckel: (elèng) 'T get nach émol probe'ert! Déngt et èppes, dann ass et jo gutt, déngt et neischt, da kann et net schlemmer gin ewe' et ewèl ass an da kann alles gôn we' et wellt. (E setzt sech a steipt de Kapp an d'Hänn.)

8. Optrett.

De Néckel an de Juppès.

Juppès: (kent eran mat èngem Kuerf Rommelen, e geseit de Néckel) Emmer nach de' al Leier! (hârt) Ass iech nach emmer net gehollef, Néckel?

Néckel: (rícht sech op) Du le'wer Himmel! Wat déngt mir d'Gèld, wann dén anere Rëscht tennescht an tiéwescht gêt. Alles ge'f ech drem, wa mir de Fridd erem an onsem Haus hätten.

Juppès: Vir en ètlech Joer hätt ech och bal de' Dommhêt gmâcht, fir mech ze bestuoden, mä, wat hat ech démols èng gutt Nues gehât, haut se'tz ech vleicht nach me' de'f am Pèch dran ewe' dir.

Néckel: Mei le'we Juppès! Dann hätt's du et alt misse mâchen ewe' ech. Heiantdo mat der Fauscht op den Desch gejunt dass et krâcht, ower nemmen èng Ke'er, de' zwèt Ke'er kent schon èppes dir an de Réck geflun.

Juppès: Oho! A wann et dann emol emgeke'ert wär?

Néckel: Probe'er et emol âcht Dég mat onsem Gre't, ech wëtten dan hues du d'Nues voll.

Juppès: (schuddert sech) Nën, nën! 'T grujelt mech nach haut, wann ech drun dënken, we' se mir virgeschter Owend dé Grapp Ke's an d'Ae geworf huet. Do hun ech schon eso' e beschen Respèkt virun èrer Fra kritt — — —

Néckel: Lauschter emol, Juppès! He'ers du dat Gewe'mers net dobaussen?

Juppès: (lauschttert) Maja! wat ass dat?

Néckel: We's du jo wëss, wellt onse Pir fort goen. En ass senger Manim nach Arwuer soen. Ganz secher le'sst si hien net fortgoen.

Juppès: Dofir wärt se secher dann och eso' so'eren!

Néckel: (ass bei d'Dir lauschtere gângen.) Ganz secher! Eso' ass et och.

Juppès: (kent bei de Kuerf a fänkt un d'Rommelen ze schneiden -- fir sech) De' Vorstèllong ge'f ech dann emol giere gesin!

9. Optrett.

De' Viregt, de Pir an d'Gre't.

Pir: (nach dobaussen) Ech hun iech nu meint gesôt, an 't bleift dobei... (E kent erân.)

Gre't: (kent hannerum Pir a botzt emmerfort mam Schiertech Tre'nen of. Iwerdém dass et era kent.) Pierchen — ooh -- bleif dach hei.

Juppès: (fir sech) Elo hëscht et nés èngke'er Plätz gmâcht! (E réckelt sech mam Kuerf bis vir op der Seit vun der Bün. De Néckel huet sech hanner den Desch op e Stull gesât.)

Gre't: Gèl du, Pireli, du bleifs hei?

Pir: Nën! — Wât ech gesot hun, dobei bleift et.

Gre't: Oh Gott! Néckel! onse Pir wellt fortgôen!

Néckel: (ze't d'Schelleren.) Ech hun him këng Virschrefen ze mâchen iewer dât, wât hie mécht a wo' hie gêt. (Fir séch,) Iewerhâpt, wär's d'och alt wo' de Pèffer wiest!

10. Optrett.

De' Viregt, de Scho'lmëschtler, dann d'Janny.

Scho'lmëschtler: (kent zur Håptdir erân) Ah! bonjour Alleguer! Tiens! Hei fannen ech dech jo grat dohëm, Pir. Ech hât scho gemengt, dech net me' hei unzetrëffen!

Pir: Dat hätt alt gutt kenne me'glech gewiescht sin...

Scho'lmëschtler: Jé jé, Pir! Du wärs dach net? ...

Gre't: (zo'm Scho'lmëschtler) Oh, sot dir him, dass e soll heihém bleiwen, (kreischt) dat wär jo mein Do't.

Scho'lmëschtler: Jaaaa! meng le'f Madämchen, do kann ech neischt mâchen.

Gre't: (schle't d'Hänn zesummen) Du le'wer Himmel! Dir sot, dir könnt neischt doanner mâchen, (be's) an dén Dabo do (weist op de Néckel) dé wellt neischt mâchen, wèll en ze tockeg ass. (am kreischen) 'T ass jo vir aus der Haut ze fueren.

Juppes: (fir sech) Da ke'm se ganz secher emol an èng aner Haut stiéchen.

Scho'lmëschtler: Abé, Madam! Dir wellt hun, dass ech iech soll hellefen an iech e Rot gin. Ower! Dir musst mir verspriéchen, dé Rot unzehuelen an och auszefe'eren. Well dir dat mâchen?

Gre't: (no ènger klènger Paus) Ech wèss schon wurop ass dir et stoen huet — ower, ower, sot mir, wat soll ech mâchen?

Néckel: (schmunzelt) D'Sâch schosselt sech!

Juppes: (iwerdém dass en un ènger Rommel garrelt) Sie hat sich ergeben... (lâcht)

Scho'lmëschtler: Kuckt! Mir sin net op der Wèlt fir ous ge'genseitig d'Liéwen ze verbatt'ren. Nèn! Dat ass èng schlècht Leidenschaft vun de Menschen. Eng, de' liéwen am Iwerfloss an hirem Gèld, a sin dach net glécklech derbei. A wofir sin de' aner glécklech, de' hir Suen durch rauh Arbecht a batt're Schwëss musse verdéngen? Dat ass d'Zefriddenhêt mat dém wat se hun, dat ass d'Enegkêt an

hirem Stot, wat hinnen d'Liéwe licht a fro mecht. Dat elèng bréngt Gléck a Fréd an d'Haus! Befollegt dat, da wärt dir gesin dass d'Gléck erem an èrt Haus anze't, an da könn dir èr al Dég a Fréd an Zefriddenhêt zesummen mat ère Kanner verliéwen. Allzeit hun ech èrt Haus he'ch gehalen, an et déng mir se'er léd, ge'f dir mei Rot z'réckweisen. Bedènk gutt, dat, wat ech iech elo gesot hun. Ech widdèrhuelen et nach èngke'er. Sit éneg a schafft mat Fréd zesummen. A mei gre'sste Wonsch wär, dass vun haut un iech an èren alen Dég kèng Suergen me' ploen, an dass èrt Haus erglänzt a Sonneschein a jongem Gléck. A fir dass dat geschitt, dofir wèrden èr Kanner scho suergen. (En hellt sei Prabeli a wellt goen.) Ech hu mech nu lãng genog opgehale, ech muss goen. — Arwuer bis hërno!

Gre't: (hãlt en z'réck) Nèn, nèn! Bleift nach hei, ech biéden iech drem! (Scho'lmëschtler kent z'réck) Jo! Ech wèss, ech droe vill mat un der Scholt — ower nèn — och echi si bedru gin vun déne Schwindler, de' mir soten, si wãre vun ènger Bankgesellschaft, an de' net nogelösst hun bis ech hinnen all onst Gèld iwegin hat...

Pir: (be's) ... Jo !A we's du dem Janny sei Gèld net kritt hues, fir och an de' Schwindelgesellschaft ze gin, du hues du mir d'Ae voll Sand gestrét an d'ãremt Kand einfach virun d'Dir geheit. An trotzdem dass et meng Fra war, hues du

Gre't: ... Pir! Oh, verzei mir, 't soll och elo crem bësser gin! Wãrs du dann och erem zefridden, Néckel? (Scho'lmëschtler gèt hiémlech of.)

Néckel: Ech sin alles d'accord!

Juppes: (fir sech) An ech sin très content, sét de Franso's!

Pir: (gèt op d'Gre't zo') Mamm! Lösse mir d'Vergãngenhêt begriewen, Kuckt! Mei gre'sste Wonsch wär, dass d'Janny an ech emmer bei iech könnte bleiwen, an ech si secher, mat Frède ge'f d'Janny sei Gèld drem, wärt dir nemmen e besche le'f a gutt zo' him.

Gre't: Wãr et me'glech? Nodém dass ech him eso' e gro'sst Léd zo'berét hun?

Janny: (ass iwerdém erakom, de Scho'lmèschter kent schmunzelnd hannendrun) Jo Mamm, 't ass wo'er!

Gre't: (gèt op d'Janny duer) Janny! Kanns du mir och verzeien?

Janny: Jo, Mamm! Lósse mir vergiësse wat geschitt ass, ech gléwen dat ass dat bèscht.

Scho'lmèschter: So' ass et rëcht, a sche'n ze liéwen, so' soll et sin an eso' soll et bleiwen. Wat mëng dir dozo', Néckel? (De Pir an d'Janny schwätze lues zesummen.)

Néckel: Dat ass och mei Wonsch. Mä, fir dass dir et wessst: Onst Gèld dat leit gutt opgehuewen douewen a mengem Stre'säk, a wart mat Schmirzen drop, bis dass onst Gre't mir de Schlessel get, fir et erem op seng al Plätz z'rèck ze léen.

Gre't: Wat! — Dir de Schlessel gin! — Ech hale wuel jo! A këngem Fall. Da könnte mir ganz secher iwer ê Jôr hêsche gön.

Néckel? 'T ass we's du dënkst! Da behal du de Schlessel, mä ech behalen d'Gèld! (E wellt fort goen)

Pir: (hält en zréck — zo'm Gre't) Mamm! ech biéden iech! Musse mir ons net schumme virun dén anere Leit bis an den Erdbuedem eran! 'T ass dèrs nu grat genug! Komm Janny, mir mâchen ons fort...

Janny: Pir! Am allerle'fste ble'f ech ower hei...

Pir: ... ower net e'schter bis ...

Scho'lmèschter: Jé! jé! jé! Dir meng le'f Leit! Streit iech dach net eso'. Hu meng Wieder, de' ech elo grat nach zo' iech gesot hat, da këng Wierkong gedun? Dat dët mir léd! Ech hätt eso' gir gesin wann dir erem all zesumme, fro' an zefridden, èr déglech Arbechte ge'ft verriichten. Probe'ert emol èng Ke'er, Madamm, a rëcht èrem Néckel d'Hand, an dir wèrd gesin dass dir vun elo un me' fro' Stonne verliéft ass we' dir der bis elo an èrem Liéwe gehat hutt. Dat huet ère Néckel mir och versprach, gèl dir, Néckel?

Néckel: (zitt d'Schelleren — fir sech) Wann dé Gèck do ower net we'lt, da kann ech him net hellefen.

Gre't: Ech gléwen dat ower nach net ganz giren. Nujé! — wann et net aneschter ass, wann der all zesummen halt an all ge'nt mech sit (nach e beschen rosen, get him de Schlessel) Dann do, du Schèlem, du häs jo dach këng Ro' bis du mir en ofgeknept häs. — Mä! We' verstin ech dann dat? Huet dann t'e'nescht dén De'f kê Gèld mat fort gehol? oder ..

Néckel: (lâcht) Nën! Dé wollt neischt hun, dofir wor dé vill ze braw an e'erlech. An dém hu mir et och ze verdanken dass mir onst Gèld erem hu kriitt. An dat war onse brawe Juppes hei — en huet zwar kê JandarmeGesicht — mä schlaue ass en, a senger Trei zo'm Haus hu mir et och ze verdanken, dass alles sei gutt Enn font huet.

Gre't: Ah! du wars dat, dén eso' greislech am Gesicht gemolt war? (am lâchen) Mä wart, dat berapps du mir ower nach emol.

Juppes: (lâcht) 'T wor mir ower net eso' gemengt gewiescht! an ech duecht och net dass dir iech eso' géngt erschrecken.

Néckel: D'Säch war ganz gutt eso', Juppes! An dofir get och ènger extraer Bouteillchen den Hals gebrach.

Schlossgesang:

Scho'lmèschter:

Jo, d'Pro'f am Liéwen ass oft hårt!
A schnell vergång sin d'Jören,
Vu Liéwensgléck, vu Suerg a Plo,
De' mir op Erde woren.
Dofir hält fèst an Enegekêt
Zesummen hei am Liéwen,
Ech ruffen dat iech all hei zo',
An d'Gléck gèt net derniéwent.

Zesummen:

Schleisst an d'Hirzer ân de' Leier,
De' dir haut duerech ons erfuere.
Mat ons sangt de' Sprôch vunn Liéwen,
De bekant iech alleguere:
Fresch a fromm a freilech a frei —
— We' mir hei zesumme sin —
Emmer befenên ze liéwen,
Well Schein' res dach — neischt ka gini!

Emm.

